ROMAN PENTRU COPII ȘI TINERET

MICUL ACROBAT.

de DANA ȘOIMU

Cap. XXIV.
MICUL ACROBAT EVADEAZA

In trenul care gonea cu viteză spre București, la fereastra unui compartiment de clasa întâia, stătea un domn îmbrăcat foarte ciudat: avea în loc de cămașă un tricou negru, de mătase, semn că atunci când pornise, fusese grozav de grăbit și n'avusese timp să se mai schimbe.

Cufundat în gânduri, părea că nu-l interesează nimic din priveliștea care i se desfășura în fața ochilor, precum, tot așa, părea că nici habar n'are de ceeace se petrecea la spatele lui, în compartiment.

Căci, în afară de el, mai erau în compartimentul luxos al trenului, încă doi călători unul era un copil, îmbrăcat și el la fel de ciudat, căci avea numai un tricou deasemenea de mătase neagră, peste care își trăsese în grabă hainele, iar al doilea era un omuleț vânios, îmbrăcat și el cam altfel decât toată lumea, dar care avea alături de el un pistol cât toate zilele.

Cine s'ar fi uitat oricât de neatent, ar fi putut vedea cum copilul e plin de sânge, și că are două răni: una la picior iar alta la umăr. Insă n'ar fi putut spune dacă bietul rănit e leșinat sau doarme, căci copilul sta întins pe banchetă și ținea ochii închiși, fără să se miște într'o parte sau alta.

Cititorii au ghicit că acești trei oameni ciudați nu sunt alții decât Lory, micul acrobat, dela circul „Imperial" și cu cei doi răpitori ai săi, Beno Garozzi, adică Hauptman Rilks, și ajutorul acestuia, Hans.

Lory se trezise în mașina, care gonea cu viteză, între cei doi spioni, care-l răpiseră mai întâi pe Boris Alexov, apoi i-și aduce aminte că se prefăcuse că doarme ca să nu fie nevoit să răspundă la întrebări și că durerile chinuitoare dela picior și dela umăr îl sfâșiau și-l făceau să țipe amarnic.

Îi veniră în minte toate întâmplările, din clipa în care se trezise în mașină.

I-și dăduse seama că mașina se îndrepta spre Câmpulung și că spionii se temeau ca nu cumva Boris Alexov să-și fi luat toate măsurile ca să-l prindă. Teama lor se dovedea întemeiată, căci, la intrarea într'un sat doi jandarmi încercaseră să-i oprească, dar șoferul, amenințat cu pistolul de Hans, în loc să oprească, dădu peste ei cu mașina, trântindu-i la pământ.

După aceasta, mașina sbură mai departe cu viteza cea mai mare, însă se opri curând și-o apucă la dreapta peste câmp unde se opri de tot, destul de departe de șosea; doi oameni, amenințați cu pistolul de un al treilea, astupară urmele lăsate de roțile mașinii, iar un al patrulea rămăsese să-l păzească pe el.

La un moment dat, Lory auzise o convorbire.

„Iată-l! zicea acela, pe care-l chema Hans. Trec fără să oprească. Am scăpat!

— Nu te bucura prea repede, Hans! Incă n'am scăpat de tot. Haidem acuma la gară".

„In adevăr, mașina porni spre șosea și, în loc să-și urmeze drumul spre Câmpulung, se întoarse de unde venise, după ce-l lăsă pe unul din cei doi oameni străini și anume pe cel mai gras. Șoferul rămâsese numai el, cu Hauptman Rilks și Hans și bineînțeles cu Lory între ei, prefăcându-se mereu leșinat și fără să scoată vre-o vorbă, deși rănile îl dureau îngrozitor.

Ajunși în gară, Hauptman Rilks cumpărase bilete, apoi când trenul sosi, Hans îl lovi pe șofer cu pistolul în tâmplă, amețindu-l, îl luase pe Lory în brațe